— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 1 VINTEREN 1975 7. ÅRG.

MARS-MINNER FRA GAMLELANDET

Det ble sagt at mars hadde tvilsomme rykter - og det hadde den - men helt uten grund. Riktignok var der mars-mudder og söle, mars-oversvömmelser og den ls-kalde gjennomtrengende nord-vesten som gikk gjennom märg og bein, i særdeleshet på Rosnes og Vesteröya, og vi minnes tradisjonen om löven og lammet.
Men mars var mere enn det. Mars var på en måte februar med klukklatter, da lyden av rislende vann kunne höres fra bekken igjen. Med mars kom vår-jevndögn da dagslyset overgikk mörket og stæren kom tilbake fra varmere land og sang sin vårsang fra hustakene. Mars innbefattet sneklokker og trollgarn og mögelukt og sau med lam. Og en dag, kanskje ikke den neste, eller följende uke, men en dag kom mars til en ende, og april meldte sin ankomst. Mars innbefattet også disse uberegnelige dager med uskyldige skyer om luften virkelig föltes varm, marsbrisen dempet, og solen vennlig og varm. En eller annen plass spilte guttene ball, og jentene hoppet paradis eller spilte knaus. Kanskje mars fikk et dårlig rykte fordi vi var utålmodige. Med februar bak oss ventet vi mai, eller i allefall april. Men april fikk vi gjennom mars, og mars insisterte på å være mars, hverken uhyggelig eller snill, men en blanding av litt av hvert, slutten på noe gammelt og begynnelsen på noe nytt.

GODT NYTTÅR

Vi skriver 1975 og har begynt på en ny årgang. Vi vil gjerne takke alle som har bidradd med stoff til Skjernöyposten i året som gikk. Særlig vil vi takke vår mann i USA, C. J. for alt arbeidet han har. Vi er faktisk avhengige av slik hjelp, og er takknemmelige för at han vil ta seg tid til det. Vi er også avhengige av stoff fra forskjellige kanter. Vi er klar over at vi maser litt her, men det er faktisk nödvendig. Skjernöypostén har lesere mange steder i USA, ja også til Canada finner den vegen. Det vil i höy grad interessere oss her hjemme å höre litt fra dere, enten det er minner fra gamle dager på öya eller en beretning fra deres nye bosted. La ikke språket være nöen hindring, Skjernöyfolk er ganske språkmektige. Dette gjelder selvsagt også alle her hjemme, både på öya og ellers rundt omkring. For å få mest mulig nyansert stoff, må flest mulig få komme til ordet.

Vi har vært heldige denne gangen og fått Jonas Gabrielsen til å skrive om da de holdt og rev skuter inne i Våa. Dette er noe som vår generasjon bare har hört et sus om, men som vi her får beskrevet på en interessant måte. Vi sier Jonas mange takk.

Så önsker vi alle et godt nytt år og godt samarbeide i 1975.

SKÖYTA GÅR UT.

R/K "Ambassador Bay" har hatt flere dramatiske utrykninger i vinter. Rett för jul lå den og voktet på en havarist. "Sevald" av Stavanger som var under slep et stykke utforbi Ryvingen. Slepebåten måtte forlate den da den hadde fått store skader i den grove sjöen. Söndag för jul var slepebåten ute igjen etter at den hadde reparert. Den hadde også med seg skipperen på Sevald, som skulle pröve å borde den så de kunne få satt sleper. Under dette forsöket ramlet skipperen over bord og ble hengende i en taubukt som hang ned fra havaristen. Det var 7-8 m. höye bölger og hver gang båten la seg over, var mannen langt under vann, da båten la seg over til den andre siden, var han höyt oppe på skutesida. Taubåten måtte komme seg vekk i en fart for at ikke mannen skulle bli klemt ihjel. Redningssköyta kom til og fikk kastet ut livböyer til mannen. Disse fikk han fatt i, men greide ikke å komme seg lös fra det tauet han hang fast i. Da det ikke lyktes og mannen ble mer og mer utmattet, så sköyta ingen annen utvei enn å sende over en gummiflåte. Kokken, Tor Hugo Johansen, meldte seg frivillig til det livsfarlige oppdraget. Han kom opp under havaristen, fikk fatt i mannen og kuttet ham lös med en svær brödkniv. Dette gikk meget dramatisk for seg. Da havaristen la seg over trykket den gummiflåten med tor Hugo i langt under vann, men han fikk lagt seg flat i flåten og kom opp igjen like hel. Da de ble dradd tilbake til sköyta, mistet han taket i skipperen, men fikk fatt i ham igjen i siste liten. De kom vel ombord, skipperen var da bevistlös, men etter kyndig behandling ombord i redningssköyta kom han seg fort. Godt gjort Tor Hugo! Taubåten hadde igjen fått så store skader at den måtte returnere til Kr.sand. "Bayen" måtte få mannen til sykehus i Mandal, så havaristen ble liggende å drive hjelpelöst til kvelden da endelig taubåten "Mekken" greide å få sleper ombord.

Midt i januar var "Bayen" igjen på farten. Det var Bergensbåten "Ingerseks" som var i drift i full storm 10 mil vest av Neset. Været stod rett på land og da det lyktes "Bayen" å få sleper ombord var de bare et par n. mil av land. Sjöen var meget höy og havaristen var på 7000 t.dw. Sleperen flöy flere ganger opp i bommen på aktermasta til "Bayen" og til slutt greide den å få böyd den. Etter en hektisk tau-

SKJERNÖYPOSTEN

Redaktör: Sigurd Ålvik
Tlf. 68611.

I redaksjonen:
Håkon Karlsen, Georg Walvick
og Norvald Jenssen.
Adr. Skjernöy, 4500 Mandal.

Kontakt i U.S.A.
Christoffer Jacobsen
Adr. 62 Malden Ave.
Lynbrook N.Y. 11563.
Tlf. 516-599-9292.

Abonnementspris pr. år kr. 7.-
U.S.A. $ 1.50

ing greide den endelig å få den inn til Kr.sand. "Ingerseks" hadde en besetning på 24 mann.

På turen i Nordsjöen i slutten av januar var det storm nesten hele tiden. Da måtte sköyta ta seg av to danske fiskebåter og fikk tauet dem inn til Shetland, en om gangen. På tidligere Nordsjöturer i vinter har "Ambassador Bay" hatt flere slike oppdrag.

Vi skal gi en kort presentasjon av besetningen på "Ambassador Bay": Skipperen, Koldevin Ellingsen, gammel redningssköytemann som kommer fra Vesterålen. Han bor med sin familie i tidligere Anna Eriksens hus.
De övrige dekksfolk består av: Gunnar Folgerö som er fra Nordland og bor med sin familie i Björg Staupe's (f. Johannessen) nye hus på N. Farestad. Reidar Hagen, som kommer fra Oslo, men som er gift med Betty (f. Dyrstad) og har bygget seg nytt hus på Dyrstad. Maskinfolkene består av Harald Liseth som opprinnelig er Vestlending, men har bygd seg nytt hus og slått seg ned med sin familie på Nedre Farestad. Per Syvertsen er god gammel Skjernöymann. Han har da også bygd seg hus og bor med sin familie på Y. Farestad.
Til slutt har vi kokken, Tor Hugo Johansen, som har leid seg inn med sin familie hos Maurits Jörgensen, Skjernöysund. Som vi har sett ovenfor kan han mer enn å stelle med sine gryter og kasseroller. - Noen av dem er her först og fremst i egenskap av besetning på "Ambassador Bay". Men kanskje har Skjernöya en slik apell til dem at de vil bli værende her.

Ja, hva skal en skrive om fisket i vinter? I hele desember og januar kunne en telle godværsdagene på en hånd, og da kan det ikke bli mye fisking.
För jul var været helt umulig, så för mange ble det vanskelig å få juletorsk til seg selv, og til Fiskernes Salgslag i Mandal er det aldri levert så lite torsk en julaften. I januar var det likedan, uværene stod i kö fra syd og sydvest og trollgarna kunne bare brukes inne i fjorden og sundene, og der var det lite torsk å få. De få gangene noen våget seg lenger ut, ble garna fulle av tang og vasskrabber. Krabbene er blitt en plage i trollgarna. Först eter de opp fisken, så lager de et sort hull i garna og atpåtil er de mest ikke til å få ut igjen av garna, de må knuses og pelles ut i småbiter. Hörte om en som hadde garna ute i to dögn på grunn av uvær. Da han dro dem var de så fulle av krabber at han fikk nesten en full kasse bare med klör. Så da er det ikke morro å være fisker.

Over til s. 7.

Så er vi gått inn i året 1975, og en kan ta fatt på arbeidet som ligger foran oss. Må Gud signe dette så det kan lykkes.
Årsmöte i Ungdomsforeningen ble holdt fredag 24. januar med godt frammöte. Etter at åpningssang og andakt var holdt, leste formannen Kristian Ånensen årsmeldingen som fortalte at det hadde vært 30 möter, foruten fester og kösekvelder. På mötene er det for det meste talere fra de forskjellige misjonsgreiner som har besökt oss. Halse misjonsforening har vært oss til god hjelp med å skaffe oss talere. Videre har det vært 7 kösekvelder og fester. Blandt dem kan nevnes en fest for yngre utflyttere, som ble benevnt som "Unge hjems aften". Taler var soknepresten.
Det har vært kompefest, krabbefest og i nov. en fest for eldre utflyttede medlemmer. Det var godt frammöte både av utflyttere og folk fra öya. Res.kap. Selvik var taler. Tusenfrydforeningen hadde også sist sommer sitt samvær på kapellet.
Fisketuren gikk i år til Sesöy, med god oppslutning, tross ikke alt for fint sommervær. Og på familieturen til Åseral var vi 34 stykker samlet. Denne var lagt til 14. og 15. sept. Julefesten var i år som vanlig mellom jul og nyttår. Taler i år var Egil Tonstad. Ellers var det opplesning av flere og sang av söstrene Gregersen fra Flekkeröya.

Av vedlikeholdsarbeide kan nevnes at det er malt en del på utsiden av huset, og nytt gjerde er satt opp på östsiden. Rommet ovenpå er nå ferdig. Det er mok blitt en del mer kostnad enn beregnet, men så er det også blitt koselig. Må det nå bli flittig brukt, så det kan tjene sin hensikt. Innskriften på altertavlen er blitt malt på igjen. Den ökonomiske siden er som ventet, foreningen har hatt store utgifter den senere tid. Faste utgifter blir så store, f.eks. ström, men så lenge andre ting ikke stöter til, holder det, og regnskapet viser balanse.
I Yngres har oppslutningen vært god i 1974. Det har vært 4 styremöter, 14 vanlige yngresmöter, 4 fester og to turer. En holmetur med fiskekonkuranse og en overnattingstur til Laudal (Bruskeland) med Tordis og Harry Larsen som vertskap.
På festene og mötene åpner vi med andakt. Har så leker og konkuranser og avslutter så med Fader-vår sammen til slutt.
Ungdomsgruppa har også vokset. Siste året har det vært 15-18 stykker. Vi har hatt samling hver tredje fredag, untatt 2 sommermåneder, tilsammen 14. Av disse har det vært 2 hyggekvelder og 3 båtturer. (En sköytetur rundt öya). - Vi pleier å mötes kl. 1900 til pölse og brussalg. Så har det vært konkuranser, film leking osv. Kl. 20.00 er det andakt. Vi åpner med en sang. Så har gjerne en eller annen tilreisende talt. Andakten varer gjerne fra 20 - 30 min.
Da vi önsker å utvide dette arbeidet, skal vi pröve å sette opp et styre bestående av 5 medlemmer. En eller to har ansvaret for kvelden. Vi vil gå til innkjöp av hobbyarbeider til guttene og jentene. Nå da rommet ovenpå er ferdig, vil vi flytte opp dit.
Etter årsmelding og regnskap var godkjent, var turen til valget kommet. Ut av styret gikk Inger Syvertsen og Per Syvertsen. Begge hadde frabedt seg gjenvalg.

Over til s. 7.

MINNER FRA EN SVUNNEN TID.

Ble spurt av Håkon Karlsen om å skrive litt til Skjernöyposten om "Stjernöens opprivningscompani" og dets virksomhet i begynnelsen av dette århundrede. Lovet å forsöke. Det ble da å oppfriske minner fra en for lengst svunnen tid. Blir det kanskje litt for skjematisk, så ha meg unskyldt. -- Kontaktet Germann og fikk hjelp om ting som var av interesse for å få et noenlunde helhetsbillede av foretagendet.

Companiet ble startet opp ved skonnerten "Breslau" som ble funnet kantret utenfor hillöy av losene Peder Kr. Pedersen, Rödsteinen, Beint Olsen, Kleven og Johan Gabrielsen. "Breslau" ble altså starten og må vel ha vært ved århundreskiftet. Men om denne husker jeg ikke annet enn det far fortalte. Vi finner foresten navneskiltet i sjöbusvala til Jon Farestad. Dette fartöy ble revet på Bermodden og lenge sås restene etter opprivningen.
Så noen år senere finner vi Companiet rekonstruert og de går til innkjöp av en seilskute til, nemlig "Björntråd". Også denne ble revet ned til vannlinjen ved Bermodden og landsatt i Laubukta. Denne er det ikke så meget jeg husker av.
Som nr. 3 i rekken har vi "Stord". Den möter sin skjebne ved Stangodden hvor den ble nedrigget og revet ned til vannlinjen, for siden å bli slept til Vae (Ystevåa). Plassen her var större, så der ble det rigget opp gangspill og med firskårne taljer lettet det jo for det tunge arbeidet. Der ble også oppfört en 'sjantis' hvor matpauser og annet kunne foregå. En særdeles viktig ting var tining av dynamitt vinterstid. Dynamitten var et viktig middel til sprengning av de svære spanter og mastene.
För vi går videre i rekken med de 8 fartöyene som ble revet, skal nevnes at de 7 ble innkjöpt på Östlandet, særlig Moss og Fredrikstad. 4 mann reiste da östover for å besikte fartöyene og videre om det var regningssvarende å gå til innkjöp. Ble det handel så var det å få slepebåt til å ta fartöyet på slep til Skjernöya. Hans G. Hansen, Y. Farestad var regnskapsförer og var vel en av de som stod i förste rekke. Så gikk bud hjem om at nå var turen startet - og de som nå gikk i spenning her, behöves ikke å nevnes. Ble ankomsten en kveld, var alle på beina, for raketter og blålys opplyste kveldshimmelen. Det var virkelig festlig. Det var yrende liv neste dag, alle skulle se den nye ervervelse.
För jeg går videre kan det være av interesse å nevne navnene på de som var med Opprivningscompaniet: Hans G. Hansen, Thorvald Gundersen, Kristian Salvesen, Andreas Salvesen, August Pedersen, Herman Syvertsen, Harry Hansen og Karl Kristiansen, alle Ytre Farestad, Kristen Wilhelmsen, Johan Gabrielsen, Paulus Kristiansen, Kristian Nicolaisen, Nedre Farestad, Bernhart Gundersen og Ole Kristensen, Berge. Så en fra Valvika, Ole Th. Valvik. Håper ingen er uteglemt. På billedet som fotograf Hangård tok, er ikke alle disse med, av hvilken grunn vet jeg ikke. Jeg fikk opplyst at August Pedersen ikke var med på rivingen av "Holmenkollen" p.g.a. karantene, da de hadde skarlagensfeber det året.
Så har vi som nr. 4 "Nova Scotia". Tror det var denne som var tatt ut av fart på grunn av havari. Den var også rik på proviant, deriblandt nötter og sydlandske frukter, som var noe av et eventyr for oss unger. Innredningen i kapteinens lugar var som regel det som fanget interessen. Her finnes i flere hjem på öya og ellersrundt på Sörlandet ting som har prydet kapteinens lugar. - Også dette fartöy startet ved Stangodden og sluttet på Vae. Ved nedrigging og rivning hendte det jo enkelte uheld. Det gjaldt jo å være varsom i driving av de store kobberboltene så de ikke for i sjöen, for der ble det jo ikke råd å få dem opp igjen. Det hendte ved nedriggingen at et av de svære rærne tok farten over skipssiden og ble stående fast i mudderet, som en pæle - så da måtte det taljer til.

Et lite dampskip "Diptun" kommer som nr. 5. Det som særpreger denne var den fine galionsfiguren. En mannsfigur med stor slöyfe rundt halsen. Den står foresten nå i sjöfartsmuseet i Mandal. Hvordan den kom der, er en historie for seg selv. Der var også et av de andre fartöyene som hadde galionsfigur, men minnes ikke hvilket. Dette var en damefigur. Denne ble kjöpt av Daniel Lohne sen. og visstnok plassert i haven hans oppe ved Uranienborg.
Så har vi den 6. i rekka, "Grete" og et av fartöyene som jeg tror nok alle i companiet helst ville glemme og ikke dvele ved. Det viste seg under rivningen at kobberboltene var fjernet og erstattet med jernbolter. Det var ingen glöd over arbeidet på denne. Så da regnskapet var oppgjort, ble det underskudd og ingen daglönn.
Likevel gav de ikke opp, men kjöpte nok en skulte, den 7. som hette "Holmenkollen". Dette fartöy rettet opp det som det foregående ödela. Foruten daglönn for "Grete" også et overskudd, så her ble det friskt mot for nye jobber. De hadde et lite uheld med "Holmenkollen". Den lå fortöyd ved Stangodden, men i en forrykende storm av nordvest slet den seg lös en söndags formiddag og drev ned på Austerodden. "Da ble der liv i losenes flokk" som der står. En svare jobb ble det å få den fortöyd slik at den kunne ligge til den ble nedrigget der, for siden å slepes opp til sitt utgangspunkt. En ting som jeg skulle önsket å ha hatt i denne beretningen var regnskapsboka som Hans Hansen förte under oppdragene med nedrivningen. Har dessverre ikke fått oppsporet den.
Vi er nå kommet frem til hösten 1913. "Holmenkollen" var ikke ferdig revet, da de innkjöpte den 8. og siste i rekken, en stolt bark på ca. 1000 å 1200 tonn som hette "Paulus". Denne var nesten verd et kapittel for seg. Den ble forankret og opplagt utenfor Aakerodden, og ble, mens den lå i opplag, besökt av masse av eldre og unge. Om den er det sagt at den var i seilbar stand, bare et par knekte spant. Våren 1914 ble riving av den påbegynt. "Paulus" skulle aldri ha vært revet. August 1914 begynte den förste verdenskrig, og med den stor etterspörsel etter tonnasje. Og som fölgesvenn jobbing, som vel ingen velsignelse var for vårt land. En ting kan en vel være sikker på, var fartöyet blitt liggende 3-4 måneder hadde ökonomien blitt totalt forandret for sliterne i companiet. Men det var kanskje godt det gikk som det gikk. Vi ser i dag hva rikelig med penger förer til.
Har nå i små trekk gitt et riss av årene fra hundreårsskiftet av rörelse og trivsel her på öya. Det ble en travel trafikk inn og ut av dampskip som fraktet materialer som f.eks. ankerkjettinger, ankere og större ting som ble solgt på auksjon. Ja, auksjonen var noe for seg selv, som samlet en masse mennesker. Som tilskuere var da også ungene her ute mött fran. Det som ble solgt var innboet fra kapteinens lugar, som jo var finest utstyrt men også verktöy av forskjellig slag. Dekksplankene var ettertraktet materiale som ble benyttet til brygger, og fantes på mange steder. Vet at en hel del gikk til Tjörve på Lista. Også i Mandal ble det lagt ned til brygge, för eksempel Ballastbrygga og Christensens brygge hvor lokalbåtene la til i mange år. Auksjonarius var som regel Kristen Wilhelmsen. Når hans röst lot seg höre, da var ingen i tvil om hva som foregikk på Stangodden. Også når landsetting föregikk så var ovennevnte og Kristian Salvesen de som förte an i sang og sjantier. De kraftige mannsstemmene deltok så det var en lyst. Sanger fra årene til sjöss, mens gangspill og taljetrekk var i sving, ble hört lang vei. De mange detaljer og opplevelser vi hadde i denne tid kan jeg ikke komme inn på nå. Men minner velder frem når en först rörer ved dem.
"Paulus" kommer jeg tilbake til for den lå jo så lenge som til 1914. Jeg var da 19 år og arbeidet i Mandal. Husker så vel når jeg var

hjemme en tur og så mine jevnaldrende klatret i riggen, ut på rærne og ut på baugspryden - hvor jeg önsket - var det dog deg, men det var hardt nok å komme opp leideren. Når de så hadde landgangstrapp, så var det bra. Sunl var jeg så det var å holde seg på dekk. Men også her hadde vi det morro. Tumleplassen var stor og jenter og gutter visste å benytte den.
Så har jeg försökt å skildre litt av historien om Stjernöens opprivningscompani på beste måte. At den ikke ble så fullkommen som önsket, er vel at det er så lang tid siden og at en til daglig er så distrahert av dagliglivets mange ting, som radio, aviser og annet. Det var anderledes da Samleren, Lister og Mandals Amtstidens og Börnetidene, ja, så Vestlandske Tidene, som foresten utkom i Arendal, var almen lesning.
Til slutt en hilsen til de på fjerne steder som har "lyttet til mitt kåseri".

Jonas K. Gabrielsen.

Ungdomsfor. - fra s. 4

Som nye styremedlemmer ble valgt Åse Skeie og Henry Abrahamsen. Kristian Ånensen ble gjenvalgt til formann.
Styret i U.F. ser slik ut:
Form. Kristian Ånensen
Viseform. Henry Abrahamsen
Kass. Åse Skeie
Styremedl. Åshild Aalvik
-"- Håkon Karlsen

Styret i Yngres ble gjenvalgt med klapp. Det ser slik ut:
Eilif Christensen, Georg Walvick, Tordis Larsen, Oddbjörg Berge.

Så var det diverse andre valg som fyrere i begge saler, hus, hage og arbeidskomite osv.
Andre saker som var oppe var: Aksjene i Hotell Norge i Kr. sand. Da Sörlandets kr. Ungdomsforeninger ble opplöst ble aksjene i hotellet fordelt etter störrelsen på foreningene. På Skjernöy kr. U.F. tilfalt det 86 aksjer til en verdi av kr. 100.- pr. stykk., tilsammen kr. 8600.-. Forkjöpsretten til disse har Norges Kristelige Ungdomsforbund og Agder Indremisjon. Det er bare noen få foreninger igjen som ikke har solgt dem og blandt dem er Skjernöy. Etter en kort debatt ble det med stort flertall vedtatt å selge aksjene og da med halvparten til hver av disse to organisasjoner.

Så var det nybygget på kapellet med sanitæranlegg og garderobe. Offentlig kloakk blir neppe aktuelt på lenge enda. I stedet har bygningssjefen kommet med forslag til et törrklosett. Kummen er delt i 4 rom og kan dreies rundt, en gang hvert år. Såkalt "snurredass".
Likeledes har Arne Kragstadmoen kommet med forslag som vil öke grunnflaten med ca. 20 m². Styret fikk fullmakt til å utrede dette spörsmål, samt å utrede en finansieringsplan.
Så vil vi önske det nye styret lykke til med arbeidet i ungdomsforeningen i året som ligger foran oss. Må Gud velsigne hver enkelt av dere.

Fiskeprat. - fra s. 3.

Ellers er det sånn en masse med småsei eller mort, at de som hadde ute sildegarn måtte bare gi opp. Et par-tre sneis med sild, og ellers fullt av småsei, opp til 200 kg. på 3-4 garn. Da den er så altfor liten, er det bare å hive på sjöen igjen. Noen har pella småsei hele formiddagen for å få garna reine igjen.
Nå i februar har værgudan skiften mening. Både seiegarn og trollgarn er kommet ut på de ytterste grunner, og fangstene har blitt opptil 150 kg. med stor sei, lyr og torsk. Så hvis godværet fortsetter, kan det bli bra med fisk nå på ettervinteren.

OM BEGEISTRING.

Har vi tapt evnen til å la oss Begeistre? Det kan synes som vi er blitt så blaserte at ingenting imponerer oss lenger. Hvis dette er tilfelle, har vi tapt noe ganske vesentlig. Det skyldes nok i stor grad den velstand vi lever i. De fleste har anskaffet seg en mengde tekniske aparater og instrumenter. Radio og fjernsyn bringer hele verden inn i stua. Alt blir likesom så dagligdags og selvfölgelig. Slik var det ikke for en generasjon eller så tilbake. Da kunne en undres over så mangt. Det var storvettes å få være med på en biltur, en togreise eller på tivoli. Både barn og voksne kunne finne mer spontan glede, selv over små ting. "Da lösnet begeistringens rullende fonn", som dikteren sier. Detter ser en mindre og mindre av i dag, og det er litt trist. Særlig synes det som der skal mye til for å imponere eller begeistre barna. De er vokst opp med den innstilling at nesten alt er mulig eller oppnåelig. Den store gleden eller begeistring henger ganske höyt. Men heldigvis er der ennå folk, særlig ungdom, som ikke har tapt denne evnen. De er tent av et arbeide, en ide, og går med begeistring og glöd inn for dette. De finner glede og tilfredsstillelse i det de gjör. Det kan være så mangt. Det kan være ungdomsarbeide av forskjellig slag. Det kan være idrettsarbeide. Det kan være kristent ungdomsarbeide. Det kan være menighetsarbeide av forskjellig slag, misjonsarbeide, arbeide blandt gamle, politisk arbeide og mye, mye annet. De lar seg rive med, finner glede i arbeidet, lar seg begeistre, og lever på denne måten et rikere liv selv også. Dette burde der bli mere av og dette burde vi oppmuntre de unge til å engasjere seg i. Så ville der kanskje bli mer glede og tilfredshet hos mange.

LIMERICK.

Vi vil hermed innby våre lesere til å sende inn limerick til redaksjonen. Limerick er et engelsk ord, eller kanskje helst irsk, da det stammer fra byen Limerick i Vest-Irland.
Det skal helst være et humoristisk dikt på 5 linjer. Regelen er at den förste linje helst skal inneholde et stedsnavn. De to förste linjene rimer, de to neste likeså, og den siste rimer på de to förste, og i siste linje skal likesom poenget komme fram. Det ville jo da være å foretrekke at stedsnavnet hadde tilknytning til Skjernöya, eller stedet hvor en av Skjernöypostens lesere befinner seg. Mulighetene er mange og det er sikkert også ideene hos flere av våre lesere. Så vær så god, sett i gang!
Bare for å gi et eksempel på hvordan det kan gjöres, har vi satt sammen et som vi gjengir her:

En dame fra Dyrstad ble felen
en morgen hun satte på kjelen.
Det hylte og skreik
så hun ble ganske bleik.
Så var det mannen som hang fast
med selen.

DA SNÖKLOKKEN GAV FARGE TIL SNÖEN.
(Sakset fra "Lindesnes")

Den gangen Gud delte ut farger til alt og alle, falt det seg slik at da turen kom til snöen, var det ikke flere farger igjen. Snöen gikk rundt til alle blomstene og ba dem dele litt farge med seg. Men det var ingen som ville gi farge til den ekle snöen med de kalde klörne. Til slutt kom snöen til den hvite snöklokken, og blomsten ville gjerne gi fra seg litt farge. Det er derfor snöen er hvit, og som takk sa den at snöklokken skulle være den förste blomsten som skulle vokse opp tidlig på våren.

I mange hager er alrede snöklokken i full blomst, og hvis du går ut og ser etter vil du se ati den hvite blomsten er det noen grönne flekker. Det var der snöklokken skrapte av fargen sin for å gi til snöen.

OSS I MELLOM. (Fra USA.)

Takk for avisen, det er morro når den kommer. Vi leser den fra perm til perm.
Ella og Schröder Jenssen.

I think it is a great little paper and look forward to each time it comes.
Elinor Kristiansen.

We both love the paper and always look for it.
Peder Pedersen.

Skjernöyposten blir ber og ber.
Lillian Boyle.

Thank you for all the work in sending out this paper.
Anna May Kise.

Happy New year.
Reimodt Dyrstad.

Vi sier hjertelig takk for all prompte og til dels generös innbetalt kontingent. Vi takker også for små hilsener og oppmuntringer. Samtidig vil vi også minne om kontingenten til dem som står til rest.

SMÅNYTT FRA ØYA.

Endelig ser det ut som det skal bli utbedret på veien opp Stredekleiva på Dyrstad. I det siste har det vært folk som har drevet med målinger og utstikking. Det er flere år siden Skjernöyas Vel sökte om dette, for å komme fram med en bröyteplog.

Litt Statistikk. Befolkningen på öya var pr. 1/1-75, 280 personer. Det var en netto ökning på 8 siden i fjor. Noen flytter til og andre flytter fra. Noen dör, mens nye blir födt. Resultatet blir en svak stigning fra år til år. Hvis det kunne bygges fritt, ville der nok straks bli atskillig större press på boligbyggingen her ute. Slik det er nå blir det bare ett og annet hus hvert år. Dette har i store trekk vært utviklingen de siste 10-12 årene, både med hensyn til boligbygging og befolkningsökning. Det spörs om dette ikke er en bra og passe utvikling. For sterk vekst viser seg mange steder ikke bare å være av det gode.
En helt annen er utviklingen på våre naboöyer, Udöy og Landöy. Ferjemann og postförer, Tonning Pettersen, som har vært bosatt på Udöy, har nå sagt opp sin stilling og flyttet til Skogsöy (som nå er blitt landfast), og dermed ligger den öya öde. På Landöy er der 3 sjeler som overvintrer, nemlig: Otto Udö m/frue samt Jörgen Salvesen. Det er synd at det skal gå slik, for særlig Landöy er en virkelig fin öy, med flate fine jorder og gode havneforhold. Men når komunikasjonene svikter, skole og forretning forsvinner, da vil folk bare ikke være med lenger.

Hvor arbeider Skjernöyfolk?
Vi har laget en liten oversikt uten å påstå at den er statistisk korrekt. Ca. 45 stk. - derav 6-7 damer - arbeider i Mandal i industrien, bygningsbransjen og handel og kontor. 11 stykker er engasjert eller deltids engasjert med fiske. Gårdsdrift er stort sett bare en hobby i dag for de fleste, skjönt der er nok henimot 30 stykker som fremdeles holder sauer og en del dyrker nok grönnsaker til eget bruk, og noen få også poteter. 4 stykker arbeider i fyrvesenet og 4-5 stykker seiler til sjöss, foruten de som er ombord på R-K "Ambassador Bay".

En sann flom av eiendomsoverdragelser fant sted de siste månedene av '74. Det var for å komme den nye konsesjonsloven av 1/1-75 i forkjöpet, ihvertfall på gårdsbruk. Men der blir nok unntak der også.

Da Paul Kristiansen lå og fisket ved Sandviklykta på Ryvingen for en tid siden, ble han plutselig oppmerksom på en underlig knurring inne fra land. Ved nærmere undersökelse viste det seg å være en selhund. Han fikk tatt den med brillen ombord i båten hvor han gav den mat. Selhunden som var ca. 1 m. lang, ble sluppet på vann i Farestadvågen, hvor den ble observert flere ganger senere.

Vi gratulærer Wenche Christensen, Valvik (barne-barn til Toralf og Bertha) som giftet seg i desember med Frank Landås, Iveland. De har slått seg ned på Evje.

Vi vil også gratulære Syvert Syvertsen, Rosnes (USA) som har giftet seg med Ruth Kristiansen som kommer fra Lillesand, men har bodd i USA i flere år.

Likeså gratulærer vi Öyvind Abrahamsen, Valvik som har forlovet seg med Kari Bringsjord fra Lyngdal.

Det er bare en konfirmant fra öya nå i vår, nemlig Petter Vinje, Dyrstad. Han skal konfirmeres i mai.

Helga Jenssen fylte 70 år den 14/1, og Gunnar Pedersen, Skjernöysund fylte 75 år den 10/2. En forsinket gratulasjon til dem begge.

Vi har fått melding om at Borghild Rosnes döde i Oslo i desember.

Været er som kjent et yndet tema, og slik som det oppförer seg nå for tida, fortjener det sannelig litt oppmerksomhet. Så surt og blåsende og regnfylt som det var i des. og jan. skal en vel langt tilbake for å finne maken til. Vi har i sannhet fått igjen for törken i fjor. I jan. var det bare 1 - en - dag uten regn på Lindesnes fyr, og da vi ligger så nær, er dettrolig at det samme har vært tilfelle hos oss. Det må vel være litt av en rekord? Men med februar på himmelen törnet det fullstendig rundt. Helt til den 17. hadde vi ikke en dråpe nedbör og de siste par ukene var det riktig nydelig. Stille og klart, slik det ofte kan bli i februar. Det ble også litt frost slik at vannene frös til. Det var særlig på Bådevikskjödna de unge fikk boltre seg på sköyter. Den var stor og fin da de hadde fått stemmet den opp tidligere. Selv Störekjödna ble brukbar, men den var ikke i den grad sikker. Så sent på vinteren som dette bör det vises stör forsiktighet på isen og en skal alltid være minst to i fölge når en pröver seg, og da helst ha tau med. Men nå er det altså slutt. I dag den 17. er han ute på sör igjen, med silregn. Men det var göy mens det varte.

Svein Berge og Ivar Kristiansen har i lengere tid sökt om byggetillatelse oppförbi kapellet. Bygningsrådet har gått i mot planene, men de har anket saken inn for formannsskapet som enstemmig går inn for at de skal få bygge. Men ennå er ikke saken i orden.

Tönnes Berge har fått lov til å sette opp kårstue på sin fars eiendom.

Ingebjörg og Jostein Handal med deres lille datter, er kommet hjem fra sitt opphold på Sjömannskirken i Rotterdam og har bosatt seg på Y. Farestad. Jostein arbeider nå på Åseral Turistsenter. Vi önsker han velkommen og henne velkommen tilbake til vår öy.

Da Skjernöypostens redaksjon sist var sammen, var også damene innbudt. Dette er forövrig förste gang, men det var et absolutt festlig innslag som vi var enige om nok kunne gjenta seg.

Det har vært en merkelig vinter. Ikke en snöfille på marka. Smöklokke og krokus har forlengst blomstret flere steder, Selv tulipaner og liljer står med höye knopper og blad. Det er morro med våren, men helst ikke i jan/febr.

Og så er vi tilbake igjen når våren for alvor har gjort sitt inntog på öya.